

лаизее при Берлинъ, училъ въ Дрезденското „Кроицъ-шULE“ при И. Ото, и въ консерваторията въ Лайпцигъ при Райнеке и Рихтеръ, а сжщо и университета тамъ; диригентъ с. т. на хорови дружества, и

Херманъ Кречмаръ

преподавателъ въ консерваторията, капелмайсторъ въ Мецъ; университетски и градски музикален директоръ въ Рощокъ; отъ 1887—диригентъ на „Паулусъ“ и доцентъ въ университета въ Лайпцигъ, на следната година поема ръководството и на „Ridel-Verein“, 1890 основава академическитъ оркестрови концерти, 1898 оставя диригентското поприще и се посветява само на дейността си въ университета, като чете лекции по история на музиката и въ консерваторията. 1909—1920 е директоръ на висшата музикална школа Берлинъ. К. е музикаленъ ученъ въ голъмъ мащабъ, съ ведъръ погледъ върху музикалната история, и будно съзнание за музикалния животъ на съвременността въ Германия, но съ известно недостатъчно живо чувство въ оценката на художествени творби на тази съвременност. Най-важни отъ трудоветъ му сж: „Водачъ презъ концертната зала“ (1887—90), „История на новата нѣм-

ска пѣсень“ (1912), „История на операта“ (1919), „Въведение въ музикалната история“ (1920), „Съвременни музикални въпроси“ (1903). Компониралъ хорови и солови пѣсни, творби за органъ, и преработилъ „Композиционното учение“ на Лобе.

Кречмеръ, Едмундъ — Kretschmer, Edmund — виртуозъ-органистъ и значителенъ компонистъ, род. 31 авг. 1830 въ Острицъ (Саксония), умр. 13 септ. 1908 год. въ Дрезденъ, училъ отначало при баща си и при Юлиусъ Ото — (теория) и Йоханъ Шнайдеръ въ Дрезденъ (органъ); органистъ въ Дрезденската католическа дворцова църква, диригентъ на хора при нея и на разни пѣвчески организации въ Дрезденъ. Въ композицията К. започва съ опити въ пѣсни и вокални кваргетти—за да премине къмъ голъми форми: меси, кантати и др. Творби: „Тържественъ маршъ“ и „Музикални селски истории“—за оркестъръ; „Поклонничество“—за соли, хоръ и оркестъръ; „Празднична пѣсень“ и „Победа въ пѣсень“ за хоръ и оркестъръ; 4 меси, и главно—неговитѣ опери „Фолкуингери“ (1874), (обикомлила на времето всички нѣмски оперни сцени, при много голъмъ успѣхъ), „Хайнрихъ-лъвътъ“, „Бѣглецътъ“ и „Червеното каро“ (1877), издаващи единъ значителенъ драматически даръ у К., който е следвалъ Вагнеровото направление.

Крешендо, ит. *crescendo* — знакъ за постепенно усилване на тона при музикалното изпълнение. К. прилѣга най-добре, когато мелодията се качи прогресивно и постепенно на горе.

Крженекъ, Ернстъ — Křenek, Ernst — виденъ и плодотворенъ компонистъ отъ крайното модерно направление, род. 23 авг. 1900 въ Виена (отъ чешки произходъ), ученикъ на Шрекеръ, 1925 — на служба въ Каселската, 1927 — въ Визбаденската опери. Творческитъ пъкъ на К., започналъ презъ 1921, върви, благодарение на гъвкавостта на неговата голъма дарба, въ течение на едно десетилѣтие, все къмъ по-голѣми и по-голѣми постигания — при една необикновѣна лекота на композирането, което показва, че неговото творчество не следва единъ определенъ конструктивенъ принципъ